

[Frdme.]

hensyn til den forringelse, det slid og det besvær, som man har for at kunne opnå denne ofte samfundsmæssigt ønskelige lejeindtægt, som er knyttet til en sådan privat udlejning af huse. Selv om jeg ikke er sikker på, at netop hr. Jens Fogeds system med, at man ikke skal kræve skat af de første 5 pct. af ejendomsværdien, er vejen, så er i hvert fald selve problemet værd at understrege og værd at tage op til drøftelse.

Med hensyn til de øvrige forslag, de forslag, som er fremsat af centrum-demokraterne, så vil jeg gerne med hensyn til fritidshusene sige, at vi finder dette forslag i bund og grund urimeligt. Skatte- og afgiftsministeren gav nogle udmærkede modargumenter over for forslaget om, at man kun skal bogføre en lejeværdi i 6 måneder, samtidig med at man jo i realiteten har brugsnyttens af dette hus alle 12 måneder. Det er meget godt, at man siger, man kun finder det rimeligt, at man skal opføre lejeværdien i 6 måneder — det er jo rigtigt, som fru Kirsten Jacobsen netop sagde, at vi kan være evigt forvisset om, at i det øjeblik selvangivelsen skrives, så er der ingen, der har været i deres fritidshuse mere end 6 måneder af året — men huset er der alle 12 måneder, dets faciliteter, dets veje, dets kloakering, alt, hvad det står til rådighed med, det er der alle 12 måneder. Og de renteudgifter og andre udgifter vedrørende huset, som man ved opgørelsen af sin selvangivelse kan trække fra, de kan trækkes fra for alle 12 måneder, uanset at man efter forslagsstillerens mening kun skal indtægtsføre for de 6. Derfor må det være rimeligt at sige, at hvis vi opretholder, og det gør vi jo, den ordning for fritidshuse, som er den samme som for parcelhuse, så skal der være parallelitet såvel imellem indtægtsføringen som udgiftsføringen. Den gælder alle årets 12 måneder.

Det næste forslag fra centrum-demokraterne, forslaget om ejerlejligheder og standardfradrag, er jo et klart eksempel på, at vi er bundet af boligforliget. Hr. Erhard Jakobsen deltog i sin tid selv i de drøftelser, hvor netop spørgsmålet om standardfradragets forhøjelse og standardfradragets anvendelse på ejerlejligheder var inde i debatten, og hr. Erhard Jakobsen ved lige så godt som de andre forligsdeltagere, der kom til et færdigt resultat, at i så henseende kunne vi

ikke komme til andet og mere end det, vi nåede til, nemlig at standardfradraget stadig har sit maksimum på 2.000 kr., og at det ikke gælder for ejerlejligheder.

Der er ikke meget formål med bagefter at sige, hvad der havde været bedre i det forlig, som altså ikke blev anderledes. Men jeg kan da godt for mit vedkommende tilkendegive, at med hensyn til standardfradraget havde jeg og mit parti fundet det ønskeligt, om man havde ajourført den maksimumsgrænse, sådan at den var kommet op til et sted mellem 2.000 kr. og 5.000 kr., næppe 5.000 kr., men f. eks. 3.000 kr. eller 3.500 kr. Og med hensyn til ejerlejlighederne kan jeg lige så godt som hr. Erhard Jakobsen argumentere for, at der er fuldt den samme begrundelse for, at vedligeholdelsesudgifter vedrørende ejerlejligheder kan fratrækkes, som der er med hensyn til vedligeholdelsesudgifter vedrørende parcelhuse. Der er bare det ved det, at vi altså ikke fik det med i forliget, og derfor er vi bundet. Derfor kan vi være enige, men kun med virkning for noget, der kan gennemføres efter 1978.

Tilbage bliver centrum-demokraternes forslag om tofamilieshuse, og dér må jeg blankt erkende, og det er nok rigtigt, at det ikke var noget, der var alt for klart fremme i fokus ved drøftelserne i forbindelse med boligforliget disse sommernætter i juni 1974. Tofamilieshusenes ejere er kommet i en meningsløs klemme. På den ene side skal de regne med omkostningsbestemt husleje som indtægt, men på den anden side har de ikke mulighed for at udgiftsføre deres vedligeholdelsesudgifter ud over standardfradraget.

De bemærkninger, som skatte- og afgiftsministeren gjorde på dette punkt, var jo positive. Selv om vi vel stadig væk også her er inden for forligets område, var der vilje til at ændre, og hvis forligspartnerne kan være enige om det, så kan forliget ændres — det har vi jo tidligere set mere eller mindre uheldige eksempler på i den forløbne tid. Ændringer kan altså finde sted. Skal vi da ikke i hvert fald trække dette sidste positive ud af den debat, der her har været: tofamilieshusenes ejere er i en speciel situation kommet i en klemme, boligforligets partier har vilje til at lave om i så henseende, lad os så få lavet det om!